

ספר האגדות המאיר:
שמאי הזקן והכבש הכי יפה לשבת
מסורת, תורה, ואהבת השם – ספור לילדים

סָבָא שֶׁל סָבָא שְׁלָךְ מִלְפָּנֵי שִׁבְעִים דּוֹרוֹת!

כִּשְׁבָּא-רַבָּא-רַבָּא-רַבָּא שְׁלָךְ
הָיָה תִינוּק קָטָן... שְׁמַאי הַזָּקֵן
כָּבֵד בָּנָה סֵכָה מֵיִיחָדָת שְׁמִנְחָת
יֵשֶׁר עַל הַמָּטָה שֶׁל הַנֶּכֶד
הַקָּטָן שְׁלוֹ, כְּדִי לַחֲנֹךְ אוֹתוֹ
לְמִצְוֹת וּלְאַהֲבַת ה'

70 דּוֹרוֹת אַחֲרָיָה

כרטיס זהוי לתלמיד: שמאי הזקן (חלק א')

1
תקופה: הדור החמישי והאחרון
של תקופת ה'זוגות'.

2
תפקיד: כהן כ'אב בית הדין' של
הסנהדרין, בשעה שהולל הזקן
היה הנשיא.

3
מתי חי? כמאה שנים לפני חרבן
חרבן בית המקדש השני
(בערך שנת 30 לפני הספירה).

כרטיס זהוי לתלמיד: שמאי הזקן (חלק ב')

מי היו רבותיו? הצדיקים
שמעיה ואבטליון.

מי היו תלמידיו? הוא יסד את
בית המדרש הגדול שנקרא
'בית שמאי'.

ארוע היסטורי: הנהיג את התורה
בירושלים הקדושה בימי מלכותו
של המלך הורדוס.

ספור: הכֶּבֶד הַכִּי יָפֶה לְכָבוֹד הַשַּׁבָּת!
שְׁמַאי הִזְקֵן אָהֵב אֶת הַשַּׁבָּת בְּאַהֲבָה עֲצוּמָה.
הוא לא חָכַה לְיוֹם שְׁשִׁי.

כָּבֵר בְּיוֹם רֵאשׁוֹן בִּבְקָר, שֹׁשָׁה יָמִים לִפְנֵי
שַׁבָּת, רֵאשׁוּ וְלָבוּ הָיוּ מְלָאִים בְּמַחְשָׁבוֹת עַל
קִדְשַׁת הַשַּׁבָּת וְהוֹדִיָּה לַשֵּׁם!

יום ראשון: שמירה מראש

שִׁמְאֵי הֵלֵךְ לְשׁוּק שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם.
כְּאֲשֶׁר רָאָה כֶּבֶשׂ מִיָּחַד וַיִּפֹּה,
יָשָׁר קָנָה אוֹתוֹ בְּשִׁמְחָה וְאָמַר:
"זֶה בְּשִׁבִּיל הַשַּׁבָּת הַקָּדוֹשָׁה!"

יום שני: ההפתעה בשוק

למחרת, יצא שמאי שוב. והנה... כבש עוד יותר יפה!
אבל רגע, הוא כבר קנה כבש מעלה אתמול!
מה עושה אדם שרוצה לתת את הכי טוב לשם?

הפתרון של שמאי: תמיד לשדרג!

ואת הכבש החדש והיפה יותר? אותו הוא החליט לשמור לשבת!

את הכבש הקודם מיום ראשון הוא אכל אכל ביום חל...

כך הוא תמיד דאג שהכי טוב ישאר לכבוד השם.

מַעֲגַל הַשָּׁבוּעַ: כָּל יוֹם עוֹלִים בַּקּוֹדֶשׁ

יוֹם חֲמִישִׁי

יוֹם רְבִיעִי

יוֹם שְׁלִישִׁי

כָּךְ עֲשֵׂה שִׁמְאֵי הַזִּקֵּן כָּל הַשָּׁבוּעַ!
כָּל דָּבָר טוֹב יִפֶּה שְׂמָצָא, קָנָה אוֹתוֹ, אָכַל אֶת הַקּוֹדֶשׁ, וְשָׁמַר אֶת הַחֹדֶשׁ לְשַׁבָּת.

דִּגְמָא לְכָל יְרוּשָׁלַיִם

כָּלֵם רְאוּ אֵיךְ שִׁמְאִי
מִתְכוּנֵן לַשַּׁבָּת.

הֵם רְאוּ אָדָם שֶׁלֹא מַחֲכָה
לָרִגֵּעַ הָאַחֲרוֹן בְּלַחֲץ.

הֵם רְאוּ אָדָם שֶׁעוֹשֶׂה הַתּוֹךְ
שִׁמְחָה, רִגֵּעַ, וְאַהֲבַת הַשֵּׁם.

וְהִנֵּה הַגִּיעַ יוֹם שְׁנִי...
הַכֶּבֶשׂ הַכִּי נִפְלָא שֶׁל הַשָּׁבוּעַ חָכָה לַשַּׁבָּת!
כְּשֶׁמִּתְכוּנְנִים מֵרָאשׁ בְּאַהֲבָה, מְגִיעִים לַשַּׁבָּת מִתּוֹךְ מְנוּחָה וּקְדוּשָׁה.

לְקַבֵּל אֶת הַשַּׁבָּת בְּשִׂמְחָה
שׁוֹלְחֵי הַשַּׁבָּת שֶׁל שִׂמְאִי הָיָה מְלֹא בָּאוֹר,
בְּשִׁירָה וּבְהוֹדָיָה לַשֵּׁם עַל כָּל הַשְּׂפָע וְהַטּוֹב.

אֵיךְ מִתְכוּנָנִים לְדַבֵּר חָשׁוּב?

הַהֲכָנָה שֶׁל שִׁמְאִי

מֵרֵאשׁ! מֵתוֹךְ
שִׁמְחָה, בְּנִחַת, וְרָצוֹן
לְשִׁמַּח אֶת הַשֵּׁם!

הַכָּנָה בְּרִגַע הָאַחֲרוֹן

עֲשׂוּיָה לְהִיּוֹת בְּלֶחֶץ,
מֵתוֹךְ עֵיפוֹת, וְלִפְעָמִים
שׁוֹכְחִים דְּבָרִים.

ומה אֲתָנוּ הַיּוֹם?
אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְלַמֵּד מִשְׁמָאִי:
לְהַתְחִיל לַעְזוֹר לְקַרְאֵת שַׁבַּת כְּבֶר בְּאַמְצֵעַ הַשָּׁבוּעַ!
לְסַדֵּר אֶת הַחֶדֶר, לְהַכִּין בְּגָדִים, וּלַעֲשׂוֹת זֹאת מִתּוֹךְ שְׂמִיחָה גְדוֹלָה!

לְכָבוֹד שַׁבַּת קוֹדֶשׁ

מוֹסֵר הַשָּׂכֵל

וּמִכָּאן לְמִדְנֹו שְׂכָדָאִי לְהִתְכַּוֵּן לְדְבָרִים הַחֲשׁוּבִים
מֵרֹאשׁ, מִתּוֹךְ שְׂמִיחָה וְאַהֲבָה לַשֵּׁם, וְלֹא בְּרִגְעַ הָאַחֲרוֹן.
שְׁנִיזְכָּה לָלֶכֶת בְּדַרְכּוֹ שֶׁל שִׁמְאִי הַזִּקְנָן!